

εἰς τὰ μαγαζείων. Μέγιστα ποσότητες κιβδηλῶν νομισμάτων εὐρίσκουσι κυκλοφορίαν ἐν Σιάμ, ἡ δὲ σύκο-
λῖα πρὸς διάγνωσιν αὐτῶν ὑπὸ τῶν πιθήκων τού-
των εἶναι τοσαύτη ὥστε υπερβαίνει καὶ τὴν τοῦ μᾶλ-
λον ἐξησκημένου ἀνθρώπου. Τὴν δοκίμην ταύτην ὁ τα-
μίας πιθήκος ποιεῖ φέτων τὸ νόμισμα ἐντὸς τοῦ στό-
ματος· ἐὰν εἶναι γνήσιον τὸ δίδει εἰς τὸν κύριόν του·
ἐὰν δὲ κιβδηλὸν τὸ δέτει ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης ποιῶν μορφασμὸν δυσχερασκείας. Ἡ μέθοδος τῆς
δοκιμῆς ταύτης θεωρεῖται ἐν τοῖς ἐμπορικοῖς κύκλοις
ὡς ἀλάνθαστος καὶ ἐπομένως ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ παρὰ
πάντων τῶν ἐνδιαφερομένων γίνεται ἀποδεκτή. Ἀλ-
λὰ καὶ τοὶ ἀληθῆς καὶ ἀνεκτίμητος ὑπηρέτης εἰς τὸν
ἴδιον αὐτοῦ κύριον, φαίνεται ὅτι ὁ ἠθικὸς αὐτοῦ χαρα-
κτὴρ δὲν εἶναι ὅλως ἀνεπίληπτος. Τὸ φοβερὸν αὐτοῦ
πάθος διὰ καρποῦς τὸν καθιστᾷ τὸν τρόμον τῶν κη-
πουρῶν τοῦ Σιάμ, οἵτινες ἀδυνατοῦσι καὶ δι' αὐτῆς τῆς
κτηνώδους βίας νὰ τὸν ἀπομακρύνωσιν ἐκ τῶν κήπων
αὐτῶν, καὶ ἐπομένως προσφεύγουσιν εἰς ποικίλλα καὶ
διάφορα στρατηγήματα· ἐν τῶν περιεργότερων εἶναι
καὶ τὸ ἐξῆς. Δραστήριος καὶ ἐπιχειρηματίας πιθήκος
συλλαμβάνεται καὶ ἐπιμελῶς ῥάπτεται ἐν τῷ δέρμα-
τι ἀγρίας γαλῆς· μετὰ τοῦτο ἀφίεται ἐν τῷ κήπῳ
ἐλεύθερος, καὶ ἀμέσως ἀναρριχᾶται ἐν τῇ ἀσυνήθει αὐ-
τῷ δορᾷ, εἰς τοὺς κλάδους καρποφόρου δένδρου με-
ταξὺ τῶν γυμνῶν συναδέλφων του. Ἀμα ὡς οὗτοι ῥί-
ψωσι τὰ ὄμματα ἐπ' αὐτοῦ καταληφθέντες ὑπὸ πανι-
κοῦ φεύγουσι μετὰ ὀρυγμῶν καὶ οὐδέποτε ἐπανέρχον-
ται εἰς κήπον τὸν ὁποῖον νομίζουσιν ἐπισκεπτόμενον
ὑπὸ τοῦ φοβερωτέρου ἐχθροῦ τῆς φυλῆς των. Ἡ ἀγ-
γελία αὕτη ταχέως διαδίδεται διὰ τῆς κοινωνίας τῶν
πιθήκων τῆς γειτονίας, καὶ ὁ πονηρὸς κηπουρὸς ἀπαλ-
λάττεται εἰς τὸ ἐξῆς πάσης λαφυραγωγίας.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 12].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἐπίσκεψις εἰς τὴν σκηνήν.

Τὸ ἔαρ ἐκεῖνο, ὡς καὶ τὰ ἄλλα, παρήλθεν. Ἡ ἐ-
ποχὴ τῆς ἐν Δονδίνῳ διαμονῆς ἦτο μακροτέρα τῆς
συνήθους, διότι ἡ βουλὴ εἶχε σοβαρὰ καὶ σπουδαῖα
ἀντικείμενα πρὸς συζήτησιν, καὶ αἱ οἰκογένειαι πο-
θοῦσαι νὰ ὦσιν εἰς πὴν ἐξοχὴν ἠναγκάζοντο νὰ μένω-
σιν εἰς τὸ θερμὸν, κονιορτῶδες Δονδίνον μέχρι τοῦ
Αὐγούστου. Ἐν αὐταῖς ἦτο καὶ ἡ τοῦ σίρ Τζῶν Τρα-
λαβάυ, ὅστις ἦτον ἐνεργὸν μέλος τῆς Βουλῆς τῶν
Κοινοτήτων. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ βουλὴ ἐτελείωσε τὰς
ἐργασίας τῆς, καὶ χωρὶς ἀπωλείας χρόνου οἱ ὑψηλῆς
περιοπῆς ἐφύγον ἀπὸ τῆς θερμῆς ἀτμόσφαιρας ἵνα με-
ταβῶσι καὶ ἀπολαύσωσιν εἴτε τῆς ὁρεϊνῆς δροσέρας αὐ-

ρας τῆς Ἑλβετίας εἴτε τῶν ἀναψυκτικῶν σκιῶν τῶν
ἀγγλικῶν ἐξοχικῶν ἐπαύλεων.

Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ σίρ Τζῶν ἀνεχώρησαν ὡς συνήθως
μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρὸ τῆς λοιπῆς οἰκογενείας ἵνα
παρασκευάσωσι τὰ πάντα διὰ τὴν ἄφιξιν αὐτῆς. Οὐ-
δεὶς εὐηρεστεῖτο πλεῖστον τοῦ Δικ διὰ τὴν προσδο-
κωμένην ἄφιξιν τῆς οἰκογενείας. Ἠγάπα νὰ βλέπῃ
τὰς κυρίας περιπατούσας ἢ ἱππεύουσας περὶ τὰ κτή-
ματα, καὶ νὰ ἔχῃ τὸ εὐμενὲς αὐτῶν μειδιάμα καὶ
τὸν καθημερινὸν αὐτῶν χαιρετισμὸν. Ἐπίσης ἠγάπα
νὰ ἔχῃ τὸν ἐνθαρρυντικὸν λόγον ὃν ἦτο βέβαιος ὅτι
θὰ ἐδίδεν ὁ σίρ Τζῶν ὅταν ἠρώτα τὸν Νάϋλωρ καὶ
τὸν διδάσκαλον περὶ αὐτοῦ, καὶ ἤκουε καλὴν περὶ
αὐτοῦ ἔκθεσιν.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οἱ ὑπηρεταὶ ἐπρόκειτο νὰ φθά-
σωσιν ἡ κ. Νάϋλωρ εἶπεν εἰς τὸν Δικ ὅτι εἶχε φίλον
ὅστις ἤρχeto νὰ ἐπισκεφθῇ αὐτοὺς, καὶ ἐπεθύμει πολ-
λὸν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τὸ δωμάτιόν του πρὸς καίρῳ.
Ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ τῷ παρασκευάσῃ κλίνην
εἰς τὸ δωμάτιον τῶν τέκνων της πρὸς τοῦτο δὲ τὰ
δύο μικρὰ ἐξέφρασαν θερμὴν ἐπιδοκιμασίαν, διότι ὁ
Δικ ἦτον ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε ὁ νῦν εὐνοούμενος αὐτῶν.
Ὅταν ἦλθεν ἡ ἐσπέρα ἐφρόντισε νὰ ἦναι παρὰ τὴν
θύραν, ὥστε νὰ ἦναι ὁ πρῶτος νὰ χαιρετίσῃ.

Ἡ ἄμαξα ἦλθεν ἀλλ' ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ ἔστω πρὸ
τῆς σκηνῆς. Ἡ ὀπισθεν θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ὁ ὑπηρέτης
ἐβοήθησε γέροντα ἐξεληθόντα, καὶ φέροντα μακρὸν ἐ-
πανώφοριον, καίτοι ἦτο θερμὴ ἐσπέρα, καὶ καλῶς κα-
θαρισμένον καστόρινον πῖλον. Ἡ κ. Νάϋλωρ ἐξηλθεν
ἐν σπουδῇ νὰ τὸν δεχθῇ, ἀλλὰ πρὶν ἢ δυνήθῃ νὰ λα-
λήσῃ ὁ Δικ ἔπη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βάλτερς.

Ὁ σίρ Τζῶν ἐσχέδιασε τοῦτο πρὸς αἰφνιδίαν εὐ-
χαρίστησιν τοῦ Δικ. Ἐζήτησε παρὰ τοῦ Νάϋλωρ νὰ
τὸν δεχθῶσιν ὡς ξένον, καὶ ὅταν εἶδεν ὅτι εὐχαρί-
στως θὰ ἐπράττον τοῦτο, ἐπρότεινεν εἰς αὐτὸν νὰ ὑ-
πάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τῶν ὑπηρετῶν του, καὶ
νὰ διαμείνῃ ὀλίγας ἐβδομάδας ὑπὸ τὴν αὐτὴν μετὰ τὸν
Δικ στέγην. Ἐγίνωσκεν ὅτι εἰς ἀμφοτέρους ἡ εὐχαρί-
στησις θὰ ἦτο μεγάλη· παρήγγειλε δὲ τῇ κ. Νάϋλωρ
νὰ μὴ εἴπῃ ποῦς ἦτον ὁ ἀναμενόμενος ξένος.

Ὁ Δικ ἦτο πλεῖστον ἀλλοιωμένος τοῦ Βάλτερς.
Ἐγένετο ὑψηλότερος καὶ παχύτερος, καὶ αἱ παρειαί
του ἦσαν στρογγυλότεραι καὶ ῥοδινώτεραι ἢ ὅσον ἦσαν
ὁπότεν ἔζη ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ῥόαν.

«Ἐἵσελθε τώρα κ. Βάλτερς», εἶπεν ἡ κ. Νάϋλωρ,
ὅταν ἡ πρώτη ἐντύπωσις καὶ οἱ χαιρετισμοὶ ἐτελεί-
ωσαν. «Ἐἵσελθε θὰ πράξωμεν τὸ κατὰ δύναμιν νὰ
διατελῇς ἐν ἀναπαύσει, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ εὖ-
ρης εὐχάριστον τὴν διαμονὴν ἐνταῦθα, καὶ δὲν θὰ ἦναι
λάθος μας ἐὰν δὲν εὐχαριστηθῇς. Ὡς πρὸς τὸν Δικ
πιστεύω ὅτι δὲν θὰ κλείσῃ ῥάτι ἀπόψε ἀπὸ τὴν χα-
ρὰν του».

Ἦτον εὐχάριστος ἡ ὑποδοχὴ, καὶ ὅταν ὁ γέρον ἐ-
πῆγεν εἰς τὴν κλίνην εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον τοῦ Δικ,
γονυπετήσας ὑποχάριστος τὸν Θεὸν διὰ τὴν νέαν καὶ

ἀπροσδόκητον ταύτην χάριν ἥτις ἐδόθη εἰς αὐτόν. Ὡς πρὸς τὸν Δίκ, μακρὰν τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν πρόγνωσιν τῆς κυρίας Νάυλωρ ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τὸ μάτι του, ἦτον εἰς βαθὺν ὕπνον καθ' ἣν ὥραν οἱ δύο ἄλλοι παῖδες ἐξύπνησαν καὶ ἐπήδησαν ἐπὶ τῆς κλίνης του παίζοντες εἰς αὐτὸν διάφορα παιγνίδια, ὅπως «τὸν ἐξυπνήσωσιν ὅλως διόλου», ὡς ἐλεγον.

Λίαν νύχαριστῆμένος καὶ ὑπερήφανος ἦτον ὁ Δίκ λαμβάνων τὸν γηραιὸν αὐτοῦ φίλον εἰς πλήρεις καρπῶν καὶ ἀνθέων κήπους. Τὸ θέαμα τοῦτο δὲν εἶχεν ἴδει ἔτι καὶ ὅταν ἦτον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μεγάλων κυρίων. Ὁ Δίκ ἔλαβεν ἄδειαν δι' ὁλόκληρον τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεως τοῦ Βάλτερς ἡμέραν, καὶ ἐκ τοῦ σχολείου καὶ ἐκ τοῦ κήπου, καὶ ὁ κ. Νάυλωρ τῷ εἶπε νὰ ὀδηγήσῃ τὸν φίλον του ὁποῦδήποτε ἤθελεν. Τοιαύτη ἄδεια τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ ἐν ἑαυτῷ τὴν σημασίαν κυρίου τῶν κτημάτων. Εὖρε δύσκολον νὰ περιορίσῃ τὸ βῆμα του πρὸς τὸ τοῦ Βάλτερς, τοσοῦτον ἦτο πρόθυμος νὰ μεταβῇ ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος, πάντοτε διαβεβαιῶν αὐτὸν ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐμελλε νὰ τῷ δεῖξῃ ἦτο πολὺ καλλίτερον ἐκείνου ὅπερ εἶχεν ἴδει. Ὁ θαυμασμὸς τοῦ Βάλτερς τὸν νύχαρίστησε λίαν, διότι ἦτον ἀπεριόριστος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5'.

Εἰς μὴν παρῆλθε, καὶ ὁ γέρον Βάλτερς ἐξηκολούθει νὰ ξενίζηται ἐν τῇ σκηνῇ. Ἐκάθητο ἐν εὐδίᾳ ὑπὸ πολὺφυλλον δρῦν ἐν τῇ δενδροστοιχίᾳ, ἐνίοτε κλίνων ἐπὶ τῆς ράβδου του καὶ ἀναπαυόμενος, ἄλλοτε δὲ ἀναγινώσκων τὴν μεγάλην αὐτοῦ Ἰερὰν Γραφὴν ἀνοικτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Οὐχὶ σπανίως ὁ σὶρ Τζὼν παρατηρεῖτο καθήμενος παρ' αὐτῷ, διότι ἐτέρπετο ἐκ τῶν παρατηρήσεών του, τοσοῦτω πλήρων ἀπλῆς εὐσεβείας καὶ ταπεινότητος, καὶ ἐπομένως διδασκαλίας δι' αὐτόν. Ὁ ὑψηλῆς καταγωγῆς βαρῶνος δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπέρτερον τῆς διδασκαλίας τῆς ἐκ τῆς συναναστροφῆς τοῦ γηραιῷ ὁδοιπόρου, τοῦ ὁποῦ ἡ διάνοια ἐφαίνετο ὠριμάζουσα ταχέως διὰ τὸν κόσμον ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ᾔῃ πολὺ μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁ Βάλτερς ἤρξατο νὰ ὁμιλῇ σπουδαίως περὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὸ Λονδίνον. Τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ ἦσαν λεπτὰ καὶ τοι δὲ παρκατινόμενος νὰ διαμείνῃ πλεῖστον, δὲν ἤθελε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἀγαθότητος τοῦ ξενιζόντος αὐτόν. Ἐλεγεν ὅτι ἐπετράπη αὐτῷ νὰ διανύσῃ ἓνα μῆνα εὐτυχίας ἐν μέσῳ τῶν ἀγροτικῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ μετὰ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ παιδὸς Δίκ, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ὁ χρόνος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ συνηθείας ἐν Λονδίῳ.

«Ἴσως δὲ αἰσθάνεσθε πλεῖστον ἄνεσιν ἐκεῖ ἢ ἀλ-λαχοῦ», εἶπεν ὁ σὶρ Τζὼν μίαν πρωτὴν, ὅτε ἐλάλει πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ θρανίου ὑπὸ τὴν δρῦν. «Ἐξήσατέ ἐκεῖ τοσαῦτα, ἔτη ὥστε ὁ ἐξοχικὸς οὗτος βίος σὰς φαίνεται ὀχληρὸς μετὰ τὴν μακρὰν ἔξιν ἐν τῷ ἑτέρῳ.»

«Ὁχι, ἀπήντησεν οὗτος, τὸ Λονδίνον θέλει φαίνεται εἰς ἐμὲ λίαν μονότονον μετὰ μῆνα τοιοῦτον οἶον διήνυσαι ἐνταῦθα ἐν τῇ συνοδείᾳ τοῦ παιδὸς μου, καὶ πάντων δεικνύοντων μοι τόσῃν εὐγένειαν. Θὰ ἐπιθυμήσω τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν. Ὁχι, σὶρ Τζὼν, ἡ καρδιά μου θέλει νὰ ἠδυνάμην νὰ τελειώσω τὰς ἡμέρας μου ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἄλλως διέταξε, καὶ μοι ἔδωκε κατοικίαν τῆς ὁποίας δὲν εἰμαι ἄξιος, καίτοι αὕτη εἶναι ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους καὶ τοῦ θορύβου. Ἀλλὰ διατὶ λέγω ὅτι θὰ ἤμην μόνος; Μήπως δὲν θὰ ἔχω Ἐκεῖνον» — καὶ ἀπεκάλυψε τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐσυνήθιζε, ἐπὶ τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ μεγάλου ὀνόματος — «ὅστις ἀπέθανε δι' ἐμὲ, καὶ με ἀγαπᾷ, καὶ οὐδέποτε θέλει με ἐγκαταλείψει;»

Ὁ σὶρ Τζὼν ἐσιώπα· εἶτα ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν περὶ ἀντικειμένου τοῦ ὁποῖον εἶχεν ἐν τῷ νῷ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. «ἔχεις δίκαιον, φίλε μου», εἶπεν, «οὐδὲν μέρος δύναται νὰ ᾔῃ ἐρμὸν εἰς σέ, καὶ ὁ Θεὸς θέλει βεβαίως ἀγρυπνεῖ ἐπὶ σοῦ μέχρι τέλους. Ἀλλ' ὑπόθεσε ὅτι Ἐκεῖνος ἐδείκνυε ὅτι ἐφρόντιζε περὶ σοῦ εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ σοὶ δώσῃ κατοικίαν ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ, ἔνθα θὰ ἐλαμβάνετο φροντίς διὰ σέ ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀσθενείᾳ, ἔνθα τὰς ἐπιλοιπούς ἡμέρας τοῦ βίου σου θὰ διήρχετο ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀναπαύσει, δὲν ἤθελες ἀκολουθῆσαι τὴν ἐπιθυμίαν σου;»

«Βεβαίως, βεβαίως,» ἀπήντησεν ὁ Βάλτερς, οὐδὲ ὅλως κατανοῶν τὸν σκοπὸν τῆς παρατηρήσεώς του. «Ἀλλ' ἀφοῦ τοιαύτη δὲν ὑπῆρξεν ἡ θέλησις Αὐτοῦ, εὐχαριστῶ Αὐτὸν εὐγνωμόνως διὰ τὸ μικρὸν μου δωμάτιον ἐν τῇ πόλει.»

«Πρόσεξε νῦν εἰς ἐμὲ, φίλε μου», εἶπεν ὁ βαρῶνος. «Μοὶ φαίνεται ὅτι ὡς ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν μου νὰ λάβω τὸν Δίκ ἐκ τῶν σκηνῶν τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ πειρασμοῦ εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον ἐκτεθειμένος ἐν τῇ Αὐλῇ τοῦ Ῥόαν, οὕτω νῦν δίδεται εἰς ἐμὲ ἡ περίστασις νὰ λάβω τὸ προνόμιον νὰ καταστήσω τὰ τελευταῖα σου ἔτη ἀνετώτερά ἢ ὅσον ἦσαν ἐν τῇ κατοικίᾳ σου ἐν τῇ πόλει. Ἡ πρότασις ἦν ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ κάμω εἶναι ἡ ἐξῆς: Ἐχὼ οἰκίαν ἐν τῷ χωρίῳ τὴν ὁποίαν ἔδωκα διὰ βίου εἰς πιστὴν ἀρχαίαν ὑπηρέτριαν, ἥτις κατοικεῖ ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς ἀνεψιάς της. Εἶναι μεγαλύτερα ἢ ὅσον ἀναγκαῖον εἰς αὐτὴν, λέγει δὲ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν μικρὰν αἰθουσαν καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ ὕπνου, καὶ ὅτι θὰ ἔχαιρε πολὺ νὰ σέ ἔχῃ ὡς ἐνοικον, αὐτὴ δὲ καὶ ἡ ἀνεψιά της θὰ κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν νὰ σέ περιποιηθῶσιν. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ ἀποζημιώσω πᾶν ὅ,τι χρειασθῇ διὰ σέ, ὥστε δὲν ἔχεις ἄλλο ἢ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ Λονδίνον νὰ λάβῃς τὰ πράγματά σου, νὰ ἀποχαιρετήσῃς τὴν ἐνεστῶσαν οἰκοδόμοισίν σου, καὶ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὴν νέαν ἐξοχικὴν κατοικίαν σου, ἔνθα δύνασαι νὰ ἴδῃς τὸν Δίκ καθεκάστην.»

Ὁ Βάλτερς ἐσιώπα. Δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ ἡ ἔρημος καρδιά τοῦ γέροντος ἐκκίρτησεν ἐπὶ τῷ λογισμῷ ὅτι θὰ ἔξει πλησίον τοῦ παιδὸς τῆς ἀγάπης του.